

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobkyně:, bytem v , zast.: Mgr. Ivanem Chytilém, advokátem se sídlem v Praze 1, Maiselova 38/15, proti žalované: **Vysoká škola ekonomická v Praze**, se sídlem v Praze 3, nám. Winstona Churchilla 4, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 3.7.2012, čj. 66/9012/2012-21555,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí děkana Fakulty financí a účetnictví žalované ze dne 4.5.2012, čj. 31/20232/2012-1010. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto o vyloučení žalobkyně ze studia v bakalářském studijním programu započatém dnem 7.7.2011 na Fakultě financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické v Praze.

Žalobkyně v žalobě navrhovala zrušení napadeného správního rozhodnutí a vrácení věci zpět žalované, přičemž navrhovala i zrušení prvoinstančního rozhodnutí. Konkrétně vznášela tyto žalobní body. Zopakovala skutkový děj a tvrdila, že podmínku dosažení úplného středního nebo úplného odborného vzdělání splnila, když řádně ukončila studium na Zaporizkém lyceu „Lohos“ na Ukrajině, úředně ověřený opis vysvědčení s doložkou nostrifikace přiložila k žádosti o studium, dne 7.7.2011 byla přijata k bakalářskému studiu.

Tvrdila dále, že do oznámení o zahájení příslušného správního řízení nevěděla o skutečnosti, že příslušná nostrifikační doložka není pravá, neboť žádost o její vydání nepodávala osobně, ale prostřednictvím třetí osoby, která jí byla doporučena Pražským vzdělávacím střediskem s.r.o. Podle názoru žalobkyně oba dokumenty (rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy a nostrifikační doložky) vykazovaly známky věrohodnosti, předložila je tak k přihlášce.

Žalobkyně dále uváděla, že k naplnění skutkové podstaty podvodného jednání je zapotřebí úmysl, který u ní naplněn nebyl, neboť neměla vědomost o tom, že se jedná o padělanou nostrifikační doložku, tedy neměla ani úmysl předložit v rámci přijímacího řízení padělanou veřejnou listinu; naopak byla třetí osobou uvedena v omyl. Proto žalobkyně na tuto osobu podala trestní oznámení. Žalobkyně dále uváděla, že nesouhlasí se závěrem žalované, že jednání zmocněnce by jí mělo jít k tíži, neboť ona zmocnila zmocněnce k zabezpečení nostrifikační doložky řádnou cestou, tj. podáním žádosti na Magistrát hlavního města Prahy, jednání tohoto zmocněnce, pokud spočívalo v jeho podvodném jednání, je tak překročením takového oprávnění. Nesouhlasí pak dále se závěrem, že se žalovaná neměla zabývat trestními aspekty celé věci.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že ji považuje za nedůvodnou a navrhovala ji zamítnout, přičemž obsahově uváděla tytéž důvody, jako v odůvodnění napadeného a prvostupňového správního rozhodnutí.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou pro posouzení důvodnosti podané žaloby tyto podstatné skutečnosti.

Rozhodnutím děkana Fakulty financí a účetnictví žalované ze dne 7.7.2011, sp. zn. 2652/695, byla žalobkyně přijata ke studiu bakalářského studijního programu.

Dále je obsahem správního spisu nostrifikační doložka Magistrátu hlavního města Prahy, odboru školství, mládeže a tělovýchovy, ze dne 11.5.2010, čj. S-MHMP 310756/2010, který byla uznána podle ust. § 108 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“), platnost dokladu – maturitního vysvědčení ze dne 25.6.2009 Zaporizského lycea „Lohos“. Listina je opatřena otiskem úředního razítka a nečitelným podpisem ředitele odboru školství, mládeže a tělovýchovy Magistrátu hlavního města Prahy. V listině je mj. uvedeno, že absolvent úspěšně vykonal zkoušku z předmětů Dějepis a zeměpis.

Dál je součástí správního spisu rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru školství, mládeže a tělovýchovy, ze dne 11.5.2010, čj. S-MHMP 310756/2010, kterým bylo podle ust. § 108 odst. 3 školského zákona uznána platnost zahraničního vysvědčení v České republice.

Rozhodnutím děkana Fakulty financí a účetnictví žalované ze dne 4.5.2012, čj. 31/20232/2012-1010 (prvostupňové správní rozhodnutí) bylo podle ust. § 56 odst. 1 písm. e) a § 68 odst. 3 písm. i), zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), byla žalobkyně vyloučena ze studia v bakalářském studijním programu započatém dne 7.7.2011. V odůvodnění je mj. uvedeno, že při jednání disciplinární komise nebyla žalobkyně schopna předložit platnou nostrifikační doložku ani doklad o úspěšném složení nostrifikačních zkoušek. Předložením padělané nostrifikační doložky a rozhodnutí o uznání platnosti zahraničního vysvědčení, které příslušný

správní orgán (Magistrát hlavního města Prahy) nikdy nevydal, se dopustila podvodného jednání.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žádost o přezkoumání, o němž rozhodl rektor žalované napadeným správním rozhodnutím tak, že prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění je mj. uvedeno, že prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o vysokých školách i vnitřním předpisem žalované, tedy disciplinárním řádem. Žalovaná dále uvádí ust. § 2 a 3 odst. 2 vyhlášky č. 12/2005 Sb., o podmínkách uznání rovnocennosti a nostrifikace vysvědčení vydaných zahraničními školami, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nostrifikační vyhláška“); skutečnost, že žalobkyně pověřila Pavla Slobodjana vyřízením žádosti o udělení nostrifikace nemá vliv na posouzení skutkového stavu. V odůvodnění je uvedena citace ust. § 22 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) s tím, že jakýkoliv úkon zástupce je úkonem zastoupeného, kterého si zastoupený vybere podle své volby, proto se zastoupený nemůže distancovat od úkonů provedených zástupcem či jeho důsledků. Na podporu vyloučení je pak skutečnost, že žalobkyně nebyla s to podat informaci o průběhu konání nostrifikační zkoušky, jejíž vykonání je v nostrifikační doložce uvedeno. Posouzení věci z hlediska trestního práva nespadá do kompetence žalované, proto bylo provedeno hodnocení pouze podle ust. § 67 zákona o vysokých školách. Skutečnost, že žalobkyně podala žádost o uznání maturitního vysvědčení a vydání nostrifikační doložky, nemá vliv na vydané rozhodnutí, neboť předložení padělaného odkladu nelze zhojit doložením řádného dokladu vydaného po přijetí ke studiu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 67 zákona o vysokých školách: *„Ze studia bude vyloučen student, který byl ke studiu přijat v důsledku svého podvodného jednání.“*

Podle ust. § 108 školského zákona: *„(1) Absolvent zahraniční školy, který získal doklad o dosažení základního, středního nebo vyššího odborného vzdělání (dále jen „zahraniční vysvědčení“), může požádat krajský úřad příslušný podle místa pobytu žadatele o*

a) vydání osvědčení o uznání rovnocennosti zahraničního vysvědčení v České republice, nebo

b) rozhodnutí o uznání platnosti zahraničního vysvědčení v České republice (dále jen „nostrifikace“).

(2) Osvědčení o uznání rovnocennosti zahraničního vysvědčení v České republice vydá na základě žádosti, obsahující v příloze originál zahraničního vysvědčení nebo jeho úředně ověřenou kopii, krajský úřad v případech, kdy je Česká republika na základě svých mezinárodních závazků zavázána dané zahraniční vysvědčení uznat za rovnocenné s dokladem o vzdělání vydaným v České republice. Pokud ze zahraničního vysvědčení není patrný obsah a rozsah vyučovaných předmětů, předloží žadatel také rámcový obsah vzdělávání v oboru, v němž dosažené vzdělávání získal.

(3) Pokud Česká republika není vázána mezinárodní smlouvou uznat dané zahraniční vysvědčení za rovnocenné s dokladem o vzdělání vydaným v České republice, krajský úřad rozhoduje o nostrifikaci na základě žádosti obsahující v příloze

a) originál zahraničního vysvědčení nebo jeho úředně ověřenou kopii,

b) doklad o obsahu a rozsahu vzdělávání absolvovaného v zahraniční škole,

c) doklad o skutečnosti, že škola je uznána státem, podle jehož právního řádu bylo zahraniční vysvědčení vydáno, za součást jeho vzdělávací soustavy, pokud ze zahraničního vysvědčení tato skutečnost nevyplývá.

(4) Pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nestanoví jinak, pravost podpisů a otisků razítek na originálech zahraničních vysvědčení a skutečnost, že škola je uznána státem, podle jehož právního řádu bylo zahraniční vysvědčení vydáno, musí být ověřena příslušným zastupitelským úřadem České republiky a dále ministerstvem zahraničních věcí státu, podle jehož právního řádu bylo zahraniční vysvědčení vydáno, popřípadě notářem působícím na území takového státu. K žádosti se současně připojí úředně ověřený překlad dokladů uvedených v odstavci 2 nebo 3 do českého jazyka, vyhotovený tlumočnickem zapsaným v České republice do seznamu znalců a tlumočníků^{26c}). V případě dokladu vyhotoveného ve slovenském jazyce se překlad do českého jazyka nevyžaduje. V případě zahraniční školy nezapsané do školského rejstříku a zřízené na území České republiky cizím státem, právníčkou osobou se sídlem mimo území České republiky nebo cizím státním občanem, v níž ministr školství, mládeže a tělovýchovy povolil plnění povinné školní docházky, se doklad podle odstavce 3 písm. c) a ověření podle věty první nepožaduje.

(5) V případě, že krajský úřad v rámci řízení o nostrifikaci zjistí, že obsah a rozsah vzdělávání absolvovaného v zahraniční škole se v porovnání se vzděláváním podle obdobného rámcového vzdělávacího programu v České republice podstatně odlišuje, žádost zamítne. V případě, že se obsah a rozsah vzdělávání v zahraniční škole odlišuje zčásti nebo žadatel nesplní požadavky uvedené v odstavci 3 písm. b) nebo v odstavci 4, nařídí krajský úřad nostrifikační zkoušku. Krajský úřad žádost o nostrifikaci zamítne také v případě, že žadatel nevykoná nostrifikační zkoušku úspěšně. Žadatel, který není státním občanem České republiky, nekone nostrifikační zkoušku z předmětu český jazyk a literatura. “.

Podle ust. § 3 odst. 2 nostrifikační vyhlášky: „Nostrifikační zkouška, jejíž termín a obsah je určován krajským úřadem, je žadatelem konána ve škole, vybrané krajským úřadem ze základních škol, středních škol, konzervatoří a vyšších odborných škol nacházejících se na území daného kraje. Nenachází-li se na území daného kraje základní, střední nebo vyšší odborná škola nebo konzervatoř, která obsahem a rozsahem svého vzdělávacího programu odpovídá nebo alespoň zčásti odpovídá zahraniční škole, která zahraniční vysvědčení vydala, může být odpovídající škola, ve které bude nostrifikační zkouška konána, vybrána ze škol nacházejících se na území jiného kraje. “.

V daném případě žalobkyně polemizuje s posouzením zákonného důvodu vyloučení ze studia, které provedla žalovaná při výkladu ust. § 67 zákona o vysokých školách. Soud po přezkoumání obsahu správního spisu a odůvodnění správních aktů dospěl k závěru, že posouzení tohoto právního pojmu, tedy „podvodného jednání“ bylo provedeno v souladu se zákonem a soud s ním v daném případě souhlasí.

Vymezení podvodného jednání v daném případě bylo provedeno tím, že žalobkyně k přihlášce ke studiu předložila nepravá (padělaná) úřední osvědčení, na jejichž základě byla po absolvování přijímací zkoušky přijata ke studiu. V odůvodnění rozhodnutí je podle názoru soudu dostatečně vyvrácena obhajoba žalobkyně, že nevěděla o tom, že příslušné listiny jsou padělky, a to odkazem na skutečnost, že součástí jedné z těchto listin je poznámka o vykonání nostrifikační zkoušky z předmětů Dějepis a zeměpis, což je požadavek, který je v souladu s ust. § 108 odst. 5 školského zákona, přičemž žalobkyně se nedokázala při jednání disciplinární komise vyjádřit k tomu, jak tato zkouška probíhala. Lze tak uzavřít, že

žalobkyně byla na tento klíčový rozhodovací důvod dotázána, mohla se k němu vyjádřit, to neučinila, na žádném svém procesním právu zkrácena nebyla.

Vymezení podvodného jednání podle ust. § 67 zákona o vysokých školách, podle názoru soudu (při absenci nějakého vymezení tohoto pojmu v zákonu o vysokých školách) musí být provedeno výkladem, a to v tomto případě logickým výkladem. Pojem podvodu běžně užívá trestní právo, podle současně účinného trestního zákoníku (který byl účinným i v době rozhodování žalované) je podvodem: „*Kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán...*“ (ust. § 209 odst. 1 trestního zákoníku). Takové posouzení podle názoru soudu, jak správně poznamenala žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, však nemůže být dostatečné, neboť podvod podle trestního zákoníku vyžaduje obohacení z provedeného jednání a vznik škody, což se v daném případě dá hledat velmi těžko (k tomu srov. např. komentář k tomuto ustanovení v Prouza, D. Trestní zákoník, 1. vydání, Praha: C.H.Beck, 2010, str. 667 a násl.). Lze však vyjít z obecně uznávané definice, že podvodným jednáním pro účely zákona o vysokých školách bude takové jednání, kde sice nebude (a ani mnohdy nemůže být) shledána jakákoliv majetková podstata takového jednání, ale bude jí zejména v tomto případě uvedení v omyl při posuzování zákonných podmínek pro přijetí ke studiu. Tak tomu podle názoru soudu v tomto případě bylo – pokud žalobkyně prokazovala splnění podmínek k přijetí ke studiu padělaným dokladem, uvedla v omyl příslušnou vysokou školu, a dopustila se podvodného jednání.

K žalobkyní uváděnému žalobnímu bodu, že k podvodnému jednání je zapotřebí úmyslu, a ten v daném případě nelze vysledovat, neboť žalobkyně nevěděla o tom, že předložené listiny jsou padělané, je nutné uvést, že tato skutečnost není nikde v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozporována. Žalovaná zjevně tuto okolnost hodnotí – úmyslné jednání žalobkyně spatřuje v tom, že žalobkyně předložila osvědčení, jehož součástí je vykonaná nostrifikační zkouška z předmětů Dějepis a zeměpis, aniž by byla žalobkyně schopná uvést, kde měla tyto nostrifikační zkoušky provést. Je tak podle názoru soudu zcela důvodné zjištění, že žalobkyně své jednání provedla s úmyslem, když si musela být vědoma, že žádné nostrifikační zkoušky nevykonávala, přesto ty jsou v nostrifikační doložce uvedeny. Tyto skutečnosti pak vedou k logickému závěru – pokud žalobkyně předložila osvědčení, kde je uvedeno, že vykonala nostrifikační zkoušku, ač jí (zřejmě) nevykonala (nebyla schopná o ní cokoli uvést v průběhu správního řízení ani v žalobě), pak si musela být vědoma toho, že předložená listina nemůže osvědčovat pravdivé skutečnosti, neboť k vykonání těchto zkoušek nedošlo. Odkaz žalobkyně na to, že zmocnila k jednání třetí osobu, je potom už nepřipadný – žalobkyně předložila příslušná osvědčení, kde je uvedeno, že vykonala nostrifikační zkoušku, k jejímu vykonání však nic neuváděla a nikde nebyl zjištěn opak, proto úmysl k předložení takového nepravdivého osvědčení, jímž uvedla žalovanou v omyl, mít musela.

Soud v této souvislosti sice nesouhlasí se zmínkou o ust. § 22 občanského zákoníku a o úkonech, které jsou činěny v zastoupení – v tomto směru je nutné přisvědčit žalobkyni, že ona sama nezmocnila třetí osobu k protiprávnímu jednání, takové zmocnění je obecně nepřipustné. Toto konstatování v odůvodnění napadeného rozhodnutí je však pouze obecné, bez vztahu ke konkrétnímu rozhodovacímu důvodu, a samo o sobě nemá vliv na celkový důvod pro rozhodnutí.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

O věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. března 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová